

Tu que habites la cabana obscura,

Per qui la síndria és sempre porpra,
D'on el jardí és vent i lluna,

Dels dos somnis, nit i dia,
¿Quin amant, quin somiador triaria
L'enfosquit pel son?

Heus aquí el plàtan a la teva porta
I el millor paó de ploma vermella
Que bramava dellà els rellotges.

Vindrà una dona, fulla verda,
La seva arribada atiarà el goig
Amb molta més joia que el son,

Sí, i la merla desplegarà la cua
Perquè el sol caigui a clapes
Mentre cruix la pedregada.

Tu que habites la cabana obscura,
Alca't, car res no s'alçarà sinó despert,
I aclama, victoreja, victoreja.

[Wallace Stevens](#)

(trad. J. P.)

Hymn From A Watermelon Pavilion

You dweller in the dark cabin,
To whom the watermelon is always purple,
Whose garden is wind and moon,

Of the two dreams, night and day,
What lover, what dreamer, would choose
The one obscured by sleep?

Here is the plantain by your door
And the best cock of red feather
That crew before the clocks.

A feme may come, leaf-green,
Whose coming may give revel
Beyond revelries of sleep,

Yes, and the blackbird spread its tail,
So that the sun may speckle,
While it creaks hail.

You dweller in the dark cabin,
Rise, since rising will not waken,
And hail, cry hail, cry hail.

Wallace Stevens

Button

Button

«Un tall de síndria», d'Els Pets